

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE TWEEDE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0214 van 10 september 2013
in de zaak 1213/0431/SA/2/0465

In zake: de nv **JCDECAUX BILLBOARD BELGIUM**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Kris LUYCKX
kantoor houdende te Amerikalei 122/bus 14, 2000 Antwerpen
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 28 februari 2013 en geregulariseerd bij aangetekende brief van 29 maart 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 10 januari 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk van 5 september 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het regulariseren van het plaatsen van een reclamebord.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 8500 Kortrijk, Koning Albertpark 22 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 0220V.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 3 september 2013, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bart VERBELEN die loco advocaat Kris LUYCKX verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert bij regelmatige oproeping de afwezigheid van de verwerende partij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 16 mei 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van reclameborden”*.

De aanvraag is eigenlijk een regularisatieaanvraag aangezien de reeds op 7 mei 2003 verleende stedenbouwkundige vergunning slechts een toelating voorzag voor één jaar. Het verlichte reclamebord werd niet verwijderd door de verzoekende partij, die met de voorliggende aanvraag de regularisatie beoogt.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgestelde gewestplan ‘Kortrijk’, gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening regionaal stedelijk gebied Kortrijk’, goedgekeurd met een besluit van de Vlaamse Regering van 20 januari 2006.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Er werd geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk weigert op 5 september 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

In zitting van 9 juli 2012 keurde de Gemeenteraad de algemene stedenbouwkundige verordening voor de stad Kortrijk goed als te volgen beleidslijn bij de behandeling van stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen. Op voorliggende aanvraag is deze gemeentelijke verordening van toepassing. Het betreft een publiciteitsdrager van het type reclamebord. Dergelijke borden zijn niet zaakgebonden. Artikel 59 §1 van de verordening stelt dat reclameborden slechts op wachtgevels kunnen worden voorzien. Het betreft hier een vrijstaand reclamebord. Tevens behoort deze locatie tot de zone binnenstad (langsheen de R36 en de zone er binnen) waar het plaatsen van reclameborden volledig

uitgesloten is. Aangezien het bord vrijstaand is en geplaatst is langs de R36 is de aanvraag niet in overeenstemming met de verordening. Het gevraagde is niet inpasbaar in de betreffende omgeving en kan bijgevolg niet worden vergund. Het bestaande reclamebord dient onmiddellijk te worden verwijderd.

...

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 11 oktober 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 6 december 2012 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren en dit op grond van volgende overwegingen:

“...

3B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De aanvraag situeert zich in het gewestplan Kortrijk (K.B. van 4 november 1977) gelegen in woongebied. De aanvraag is gelegen binnen de perimeter van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Afbakening regionaal stedelijk gebied Kortrijk’, goedgekeurd op 20.01.2006 en ligt in zonering ‘art1. Grenslijn regionaalstedelijk gebied Kortrijk in overdruk’.

De algemene stedenbouwkundige verordening, goedgekeurd door de deputatie in zitting van 20 september 2012 en die vanaf 1 januari 2013 van toepassing zal zijn, verbiedt in artikel 59, §5 bepaalde reclameborden in o.m. de binnenstad.

Artikel 59 §5 luidt als volgt: “Er mogen geen reclameborden geplaatst worden in de binnenstad en de dorpskernen, in de landelijke gebieden, op en binnen het gezichtsveld van beschermde monumenten en landschappen, binnen bouwvrije stroken langs de autosnelwegen en op wachtgevels, die afgewerkt zijn als volwaardige zijgevels.”

Raadsman van beroeper merkt terecht op dat in de stedenbouwkundige verordening nergens opgenomen wordt dat reclame enkel op de wachtgevels mag aangebracht worden. Volgens artikel 59 §1 mag per wachtgevel slechts 1 reclamebord worden voorzien. In de verordening is worden vrijstaande reclameborden niet verboden.

Uit het plan bij de verordening hetwelk op perceel niveau is getekend blijkt dat de aanvraag grenst aan de ‘zone voor binnenstad’, het aanpalend hoekperceel (richting R36) bevindt zich in de zone binnenstad. Het ontwerp is niet strijdig met de verordening.

...

3C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Het reclamebord is goed zichtbaar vanop de Groeningebrug die beide delen van het Koning Albertpark verbindt en ontsluiting biedt op de binnenstad. Het Koning Albertpark wordt als het ware aan één zijde omsloten door een gevelwand. Enkel het perceel van de aanvraag is onbebouwd.

Het reclamepaneel heeft geen verband met een in de onmiddellijke omgeving uitgevoerde activiteit. Het plaatsen van een reclamebord op het midden van een onbebouwd perceel versterkt het rommelig straatbeeld en tast het woon- en leefklimaat aan. Een reclamebord is op dergelijke locatie visueel storend. Het college van burgemeester en schepenen merkte dan ook terecht op dat het gevraagde niet inpasbaar is in de omgeving.

Zoals het college van burgemeester en schepenen terecht opmerkt is het gebruik en inrichting van deze voortuinzone voor commerciële doeleinden onaanvaardbaar (het uitstallen van tweedehandsvoertuigen).

In voormelde stedelijke verordening wordt in artikel 41 inzake voortuinen gestreefd om deze zoveel mogelijk groen te houden en maximum 1/3 van de oppervlakte te verharderen.

De aanvraag is dan ook strijdig met de goede ruimtelijke ordening.

...

Na de hoorzitting van 12 december 2012 beslist de verwerende partij op 10 januari 2013 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

...

In tegenstelling tot wat in het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar wordt gesteld zal de herziening van de algemene stedenbouwkundige verordening (goedgekeurd deputatie dd. 20/09/2012) niet vanaf 01/01/2013 van toepassing zijn maar slechts op een later tijdstip. Om die reden dient de aanvraag dan ook te worden getoetst aan de op dit ogenblik nog steeds geldende stedenbouwkundige verordening betreffende reclameborden dd. 9 oktober 1992.

Krachtens artikel 12 van deze verordening kunnen vrijstaande reclameborden van blijvende aard worden aangebracht voor zover wordt voldaan aan een aantal voorwaarden (a tem l). De aanvraag voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Volledigheidshalve kan de aanvraag toch ook worden getoetst aan de vernieuwde algemene stedenbouwkundige verordening, goedgekeurd door de deputatie dd. 20 september 2012. Inzake het plaatsen van reclameborden in o.m. de binnenstad stelt artikel 59, §5 van de verordening het volgende:

“Er mogen geen reclameborden geplaatst worden in de binnenstad en de dorpskernen, in de landelijke gebieden, op en binnen het gezichtsveld van beschermde monumenten en landschappen, binnen bouwvrije stroken langs de autosnelwegen en op wachtgevels, die afgewerkt zijn als volwaardige zijgevels.”

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar merkt in het verslag op dat volgens het plan dat bij de verordening is gevoegd en op perceelsniveau is getekend, enkel het aanpalend hoekperceel en dus niet de bouwplaats gelegen is in de “zone voor binnenstad”. Dit wordt ook op de hoorzitting bevestigd door de afgevaardigde van de gemeente. Daarenboven blijkt uit de bewoordingen van artikel 59, §1 enkel dat per wachtgevel slechts 1 reclamebord mag worden voorzien. Het plaatsen van vrijstaande reclameborden zoals in deze wordt aangevraagd is dus niet verboden. Op de hoorzitting stelt de afgevaardigde van de gemeente dat het de bedoeling was om enkel reclame toe te laten op wachtgevels maar dit bij de redactie van de verordening blijkt te zijn misgelopen. Een herziening zal eventueel worden doorgevoerd.

De deputatie stelt vast dat de aanvraag verenigbaar is met de bepalingen van de stedenbouwkundige verordening betreffende reclameborden dd. 9 oktober 1992, zoals deze op heden van toepassing is én ook verenigbaar is met de dd. 20 september 2012 goedgekeurde herziening van deze verordening die evenwel nog niet in werking is getreden.

Tijdens de hoorzitting deelde de afgevaardigde van de gemeente mee dat de aanvraag

tevens gelegen is binnen een straal van 50m van een definitief beschermd monument namelijk het “Leiegedenkteken met Luikse gedenksteen” (MB 26 maart 2010). Noch tijdens de behandeling van de aanvraag in eerste aanleg noch in het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar werd dit opgemerkt. In toepassing van artikel 1, 1°, f) van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 5 juni 2009 is het advies van Onroerend Erfgoed vereis. Dit advies ontbreekt evenwel. Omdat deze tekortkoming pas werd vastgesteld op de hoorzitting dd. 12/12/2012 en het inwinnen van dergelijk advies 30 dagen beslaat, werd er geen adviesverzoek verstuurd gelet op de bindende beslissingstermijn waardoor de deputatie gebonden is.

...

Op de hoorzitting verklaart de raadsman van de aanvrager dat zij niet verantwoordelijk is voor het stallen van wagens in de voortuinzone. Los van deze vaststelling stelt de deputatie vast dat het reclamebord wordt voorzien op een goed zichtbare plaats en dit visueel erg storend is. De vaststelling dat het bord zich op beperkte afstand bevindt van een beschermd monument versterkt dit storend karakter. Onder toevoeging van deze opmerking treedt de deputatie bovenstaande beoordeling van de aanvraag op het vlak van haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening dan ook volledig om de daarin vermelde redenen bij en maakt zij deze tot de hare.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing niet. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Krachtens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partij ernstige middelen aanvoert die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Verzoekster meent dat de redenen om bij wijze van voorlopige voorziening de beslissing van de Bestendige Deputatie West-Vlaanderen te schorsen zwaarwichtig genoeg zijn.

Immers bestaat het commercieel doel van verzoekster uit de plaatsing van reclamadragers en het voeren van publiciteit, een en ander tegen betaling, dit in hoofdzaak op grond van onderschreven samenwerkingsovereenkomsten.

In casu zou het niet schorsen van de beslissing een aanzienlijk inkomensverlies met zich brengen.

Niet alleen zou verzoekster geen inkomsten meer genieten uit de uitbating van de reclamadrager zelf doch tevens is het risico reëel dat zij desbetreffende klant verliest hetgeen nog een groter financieel verlies met zich brengt.

...

2.

De verwerende partij antwoordt dat een schorsing van een in laatste administratieve aanleg genomen weigeringsbeslissing geen nuttig effect kan hebben voor de aanvrager van de vergunning en verwijst terzake naar rechtspraak van de Raad.

Zij stelt daarnaast dat het ingeroepen nadeel van louter financiële aard is en dat, voor zover dergelijk nadeel wordt ingeroepen, dit enkel aanvaardbaar is wanneer zowel de aard als de omvang verduidelijkt wordt. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij louter voorhoudt ‘aanzienlijk inkomstenverlies’ te lijden, zonder enige verdere duiding. Het is haar ook niet duidelijk of dit inkomstenverlies het voortbestaan van de activiteiten van de verzoekende partij in het gedrang zou brengen, zodat het ingeroepen nadeel niet als moeilijk te herstellen kan beschouwd worden.

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Dit betekent dat de Raad slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal overgaan op voorwaarde dat de verzoekende partij aantoont:

- dat zij bij een eventuele tenuitvoerlegging een persoonlijk ernstig nadeel zal ondervinden, wat inhoudt dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel in concreto dient aan te duiden,
- en dat dit nadeel moeilijk herstelbaar is.

Dit alles moet de verzoekende partij doen aan de hand van concrete feiten en gegevens opgenomen in het inleidend verzoekschrift. Met later bijgebrachte feiten of stukken kan, gelet op artikel 4.8.25 VCRO, geen rekening worden gehouden. Verklaringen ter zitting die geen steun vinden in de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, kunnen evenmin dienend ingeroepen worden. Bovendien moet het aangevoerde ernstig nadeel een rechtstreekse oorzaak hebben in de bestreden beslissing.

2.

In het algemeen dient vastgesteld te worden dat de schorsing van een weigeringsvergunning geen nuttig effect heeft voor een verzoekende partij die de aanvrager is van de vergunning.

Een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van een in laatste administratieve aanleg genomen weigeringsbeslissing heeft immers principieel niet als gevolg dat de verwerende partij, die de bestreden beslissing genomen heeft, verplicht wordt een nieuwe, laat staan andere, beslissing te nemen en een vergunning te verlenen aan de verzoekende partij, die ook op geen enkele andere manier, louter omwille van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigeringsbeslissing, een vergunningsbeslissing kan afdwingen van de verwerende partij. Dit laatste niet in het minst rekening houdend met het principieel voorlopig karakter van de beoordeling door de Raad van de gebeurlijke ernst van de door de verzoekende partij aangevoerde middelen in het kader van de procedure tot schorsing.

3.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij enkel een aanzienlijk inkomstenverlies aanduidt als moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De verzoekende partij laat echter na om concreet aan te tonen waaruit het aanzienlijk inkomstenverlies kan bestaan. Er worden geen concrete gegevens, zoals cijfermateriaal of overeenkomsten, voorgelegd waaruit de Raad het eventueel moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan afleiden.

Bovendien gaat het om een louter financieel nadeel. De verzoekende partij toont niet aan in welke mate het aanzienlijk inkomstenverlies moeilijk te herstellen zou zijn. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad is een financieel nadeel principieel herstelbaar, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, zodat het niet dienstig kan ingeroepen worden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in voorkomend geval te verantwoorden.

De Raad stelt bovendien vast dat het louter gaat om een beweerd inkomstenverlies van één reclamebord en dat dit reclamebord er ingevolge de vergunning van 2003 slechts één jaar mocht staan. De verzoekende partij is slecht geplaatst zich op een inkomsten'verlies' te beroepen, nu zij zelf een regularisatie aanvraagt voor een toestand die reeds sinds 2004 'onregelmatig' is.

4.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 10 september 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS